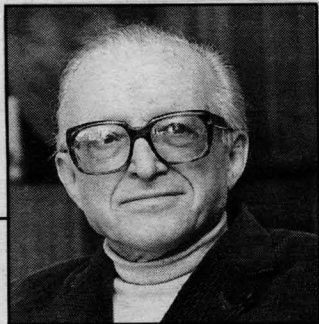

EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

Que no es posin nerviosos

Considero que una de les coses que deuen ésser més tristes d'aquest món, per a gent procedent "d'altres veus, altres àmbits", és haver de viure en un país que no tan sols són incapaços d'entendre, sinó que s'entesten a considerar enemic. Se senten obligats a brandar constantment l'estendard i l'espasa, un esperit permanent de conquesta. Els militants d'aquesta militància deuen acabar esgotats.

Per desgràcia, d'ells i nostra, tenim persones d'aquestes que proven de conviure amb nosaltres. En general, no sol passar res, però de cop i volta es tornen irraonables, agressius, superbs i fins i tot maleducats. Els entra el rampell imperial i perden el món de vista. Comptem amb el veïnatge d'un ciutadà que per culpa d'això no es veu feliç, i és una veritable pena. Vol que els seus fills i els fills del seus parents i coneguts aprenguin només el castellà. Descobreix amenaces greus contra la seva llengua, una cosa molt dolorosa si fos certa, però que quan es tracta d'un deliri esquizofrènic reclama la camisa de força amb urgència.

Ara mateix s'intenten recursos legals contra el català, per si podien convertir en realitat el somni de declarar-lo anticonstitucional. No a Burgos, sinó aquí, presentant-lo com una nosa intolerable. No cal dir els noms dels promotors, perquè no tinc interès a fer-los més populars. Suposant que anessin de bona fe, que ja és posar en quarantena totes les possibilitats de suposició, estic en condicions de tranquil.lit-

zar-los posant la meua vida, simplement, com a penyora. Que no pateixin: si deixen en mans de la Generalitat de Catalunya l'ensenyament del castellà a les seves persones estimades obtindran tanta qualitat, potser més i tot, que la que aconseguen els mètodes tradicionals. No és cap secret per a ningú que el nacional-centralisme sempre ha vist amb grans recels l'educació del poble.

Si es vol ésser just, cal reconèixer que les coses han canviat, en el bon sentit. Però la imatge que ofereixen els pala-

dins del castellà com a llengua d'atac a cegues, penal inventat i gol evoca les escoles *nacionales*, les comissaries d'ordre públic, les delegacions estatals a *provincias*, les oficines que els seus mateixos mantenidors qualificaven de "sinistres". Desprenien un baf que semblava obeir a allò que en deien *obligado cumplimiento* i els eren indispensables unes capes de pols carregades de pretensions.

Estic segur que això que en diem la transició democràtica s'esforça a corregir, també a nivell estatal, aquesta misèria que, curiosament, s'emparava en la supèrbia.

És una llàstima que els nacional-centralistes que ens adornen amb la seva companyia no haguessin pogut rebre un ensenyament com el dels centres docents de la Generalitat de Catalunya. Crec (és una impressió personal) que no tan sols coneixerien millor el seu idioma matern, sinó que contribuirien a fer-lo encara més respectable. I de resultes d'una bona educació, serien més ben educats, més aptes per a la convivència, més agradables per a compartir-hi carnets d'identitat.

Pere Calders

CARMEN NADAL